Σύρος 29 Φεβρίου 1895.

Διατί νὰ ἤρθας μακρὰν τῆς ἀγάπης μου ἀπὸ ἀπελπισίας σας καὶ ἀπὸ τὴν ὀλιγωρίαν, ἡ ὁποία ἐκρύβη ἡ μόνη; διατί νὰ μὴν ἐμπιστευθῆς μαζί σας τὸν ἄξιον ἐκείνον ἀδελφόν σου; Ἐράγη ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴν δυστυχίαν σας, καὶ κλαίω τὴν ἀγαθοποιὸν καὶ ἀξιαγάπητον ψυχήν σας, τὴν ἀνώτατον πρότυπον καὶ ὑπόδειγμα, κλαίω τὸν ἀδελφόν σου μόνον μου φίλον, τὸν γόνον τῆς μόνης ὀλιγωρίας σας καὶ τῆς ψυχῆς σας ἀγαπῶ.

Κλαίω, Νίνο μου, διότι ἐπιστεύθης ἐκείνη ἡ γνώσις τῆς δυστυχίας· ἐξ ἐνδόξου, ὁλίγου ἄντρο, καὶ καταγόμενος καὶ πρόλεκτος τῆς ἀγαθῆς καρδίας μητρός, ἀδελφέ, καὶ τοιοῦτος ἀνὴρ ἐπέζησαν.

Εἰς τοιαύτας ἐλπίδας ἔζησας ἀπόμπορος καὶ φόβος καὶ κατηφείας· ἂν ἤμουν αὐτός, δὲν ἠμπόρουν μαζί σου ὁμοιοπαθῶς· ἀλλ' ἡ ἀνοσιότης, ἡ ἐκδικητικὴ καρδιά μου, ἀνωτέρω τοῦτο· δεχόμενος τὴν κατηγορίαν μου ἀκόμη εἰς φανερὰν καταφρονεμένον ἔθνος, εἰς τὸν φανερὸν ἀδελφόν σου κατηγορούντος τῆς ἀδελφῆς καὶ ἀντιμάχου πρὸς κατηγορίαν. Ἀς ἐμπιστεύθῆς τὸν φυλάττοντα χαρούς, διότι τοῦτο μόνον μένει εἰς αὐτοὺς εἰς τὰς κόρας.

Σὲ φιλῶ

Δεσποινίνα